

YAKIN DOĞU ÜNİVERSİTESİ

1955-1974 YILLARI ARASINDAKİ CANLI ANILAR

Yeliz AYET

Doç. Dr. Bülent YORULMAZ

2001

LEFKOŞA

ÖNSÖZ

Okul yıllarının sonuna yaklaştığımız bu günlerde derlediğim bu anıları büyük bir zevk ve heyecanla okuyacağınızı tahmin ederim. Konuştuğum kişiler gerçek yaşam öykülerini anlattılar. Anılarını tazelediler. Onları büyük bir heyecanla dinledim. Kendimi o anıları yaşamış gibi hissettim.

Bana bu anıları anlatan, yaşatan kişilere teşekkürlerimi sunar, nice mutlu günlerin anıların onlarla olmasını dilerim.

İÇİNDEKİLER

1. Mahmut Gökarp'ın 1955-1960 Yılları Arası Anıları.....	1-2
1974 Yılı Anıları.....	3-8
2. Öztan Özenerğün'ün 1963-1968 Yılları Arası Anıları.....	9-10
1967-1968 Yılları.....	11-12
3. Yıldız G6vsa'nın 1974 Yılı Anıları.....	13-15
4. Sevim Neydik'in 1974 Yılı Temmuz'unda Mutlu Barış Harekatı Sırasında Güneyde Yaşadıkları.....	16-18
5. Kamuran Ebeoğlu'nun 20-22 Temmuz 1974 Tarihleri Arası Anıları.....	19-25

GİRİŞ

Bu araştırma yazısında derlenen yazılar, 1955-1974 yılları arasında Kıbrıs'ta milli mücadele ve karanlık yıllarda yaşanmış beş ayrı kişinin anılarından derlenmiştir.

İnsanlar yaşamları boyunca unutamayacakları olaylarla karşı karşıya gelirler. Zaman zaman sevinirler, zaman zaman üzürlürler. Anlatılan anılarda söz konusu kişiler, devamlı korku içinde yaşamış, ezilmiş, üzülmüşlerdir. Bu nedenle anıları daha çok çektikleri üzüntüleri dile getirir. Anlatılan yıllar içerisinde elbette güzel, mutlu günleri, sevinçli anıları da vardır. Demek ki olumsuz olaylar insanları daha çok etkiler, uzun yıllar onların etkisinden kurtulamazlar. Sevinçli, güzel olaylar normal karşılandığı için kısa zaman içerisinde akıldan çıkmakta unutulup gitmektedir.

1974 Mutlu Barış Harekatı ile çekilen çileler sona ermiş anıları kalmıştır. Hüzünlü anılar sonunda unutulamayacak sevinçli, mutlu bir anı ile son bulmuştur.

MAHMUT GÖKALP'IN 1955-1960 YILLARI ARASI ANILARI

1 Nisan 1955'de Rumlar ilk defa olarak İngiliz evlerine ve araçlarına bomba koymaya başladılar. Aralıklı günlerle birçok İngilizlerin evi yakıldı. Bunun üzerine o zamanki İngiliz idaresi İngiliz ailelerini Limasol'dan kaldırıp Ağrotur ve Piskobu/Yalova İngiliz Üslerine taşımaya başladı. Akşamları İngilizlerin Limasol'a gelmeleri yasaklandı, çünkü EOKA Örgütü mensupları İngilizlere ateş açmaktaydı. Bu arada İngilizlerle Türklerden oluşan bir komando birliği kurdu. Bu komando Birliği izinsiz gösteri yapan Rumları her ne şekilde olursa olsun dağıtmakla görevlendirildi. Rumlar 1958 yılının başına kadar bazı özel olaylar hariç Türklere herhangi bir saldırı yapmadılar. Ama biz önce VOLKAN (Var Olmak Lazımsa Kan Akıtmamak Niye) Teşkilatı'nı kurarak Rumların Enosis istemine karşı gösteriler yaparak "Kıbrıs Türktür Türk Kalacaktır" sloganı ile yürüyüşler yaptık. Görüşlerimiz uymadığı için Rumlar bize karşı faaliyete geçtiler. Limasol'da birkaç Türkün işyerine ve araçlarına bomba konuldu. Böylece ilk defa 1958'de Arnavut Mahallesi ile Leftarı Kalesi civarında Rum gençleri ile Türk gençleri çatıştı. Bu bir başlangıç olmuştur. Daha sonra eğlence yerlerinde, denizde ve çeşitli yerlerde çatışmalar devam etti. Bu durumu gören İngilizler daha önce bizi sözde sevdiklerini göstermişlerken Türk gençleri üzerine Gurka dedikleri İngiliz askerlerini sevk ettiler. İngiliz askerleri ile Türk gençleri çatıştılar. Bu çatışmada kullanılan demir parçaları, job ve tahta parçaları ile birçok asker ve gencimiz yaralandı. Daha sonra artık olaylar büyümeye başladığı için birçok geceler sokağa çıkma yasağı uygulanmaya

başlandı. Milliyetçi gençlerimiz 1958 yılında kurulan TMT (Türk Mukavemet Teşkilatı)'ye alındı. 1959 yılında ise ben postacı görevi yapmak üzere TMT'ye alındım. Limasol Kasabası ve köylerine teşkilatın gönderdiği bütün mesajları görevli olduğum günlerde ben taşıdım. 1959 yılının sonlarına doğru TMT'nin yeraltı teşkilatında kısa bir sürede silah eğitimi gördüm. 1960 yılında Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kuruluşu ile bu görevim donduruldu. 1963 yılında Lefkoşa, çatışmaları başladı. Bu kez Lefkoşa'da tekrar göreve çağrıldım.

MAHMUT GÖKALP'IN 1974 YILI ANILARI

20 Temmuz sabahı saat 06.00 civarında Limasol'un Aşağı Alsandık (Civiya) Köyünde herkesin heyecanla bağırıp çağırmasından uyandım. Bu arada köylülerden ve öğrencilerden oluşan bir grup kapımı çalıyordu. Kapıyı açtığım zaman herkes sevinçle "Türkiye geldi" diye bağırıyordu. Giyinip dışarı çıktıktan sonra kahvehanede bulunan ve hayvan almaya gelen iki Rum bana yürükler buraya gelirse ne olur muallim bey bizi koru dediler. Bir saat sonra köye gelen su hattının Rumlar tarafından kapatıldığını öğrendik. Bir de yukarıyı, yani Rum köyü olan yukarı Civiya'yı gözlediğimiz zaman gördük ki birçok Rum silahlarını bize doğru çevirdiler. Köydeki iki Rum gittikten sonra köyün erkeklerini kahvehanede topladım. Köyün nüfusunun çok az (83) kişi olduğunu ve Rumlara herhangi bir saldırı yapamayacağımızı onlara anlattım. Geceleyin ise kimsenin evde yatmamasını, köyün dışında bulunan üzüm bağlarında kalmamızı önerdim. Köylüler fikirlerimi uygun buldular. Akşam olup da etraf kararınca gruplar halinde bağlara gittik. Gece yarısına doğru ben, Ahmet ve Özel diye iki kişiyle köyü kontrole gittik. Daha köyün yanına varmadan, silahlı Rumların köye girdiğini ve ateş ederek kapıları kırdığını uzaktan gördük. Hemen geri dönüp grupların yakınımızda bulunan Çanakkale Köyüne kaçmalarını söyledik. Bütün gece derelerden giderek sabaha yakın Çanakkale Köyünün yakınına vardık. Bu arada biz dereden giderken tepelerin üzerinden Rumların köyümüze doğru gittiğini gördük. Grubumuzda bulunan çocukların mümkün olduğu kadar sessiz olmalarını sağladık. Bir ara sekiz aylık olan kızım Feride ağlamaya başladı. Susturmak için

mendille ağzını kapattım. Yolumuza devam ederken dere içerisinde iki tane Rum cesedi gördüm. Bunlar Grivas yanlısı Rumların Makarios taraflarına ve hükümete karşı yapmış oldukları darbede öldürülmüş olan Rumlardandı. Sabahleyin Çanakkale Köyü'nün Güney Doğu kısmından köye girdik, fakat köye girişte köyün sınırına 200 metre ileride bulunan ve mücahit üniforması giyen bir grup gördük. Bu gruptan birisi bize Rumca olarak "Olduğunuz yerde durun, geliyoruz" dedi. Ben de Rum olabileceklerini düşünmediğim için Türkçe olarak "Bizi tanımadınız mı? Biz Civiya'dan geliyoruz" dedim. Bunun üzerine aynı kişi ilk söylediklerini tekrar edip hemen arkasından korkutmak amacıyla bize iki el ateş etti. O zaman onların Rum olduğunu anladım ve arkadaşlarıma köye koşmalarını söyledim. Köye vardığımız zaman herkes tanıdığı bir eve girdi. Fakat köydeki kadınlar erkekleri gördükleri zaman ağlayarak "Ne geldiniz, sizi de vuracaklar, çünkü köy teslim oldu" dediler. Aradan 10-15 dakika geçmeden grubumuzda bulunan erkeklerden birkaç tanesini esir aldılar. Onlar da geriye kalanların isimlerini söyleyerek Rumların hepimizi toplamasına neden oldular. İki Rum genci benimle birlikte toplanan onbir erkeği bir duvarın yanına dizerek bize soru sormaya başladılar. Arkadaşlarım korkudan Rumca bildikleri halde hiçbiri sorulara cevap vermedi. Ben dayanamayıp sorulan sorulara cevap vermeye başladım. Bize sorulan sorular şunlardı: Nereden geliyorsunuz? Cevap: Civiya'dan, benimle alay etme Civiya'da Türk yoktur. Cevap: Civiya iki tanedir. Birisi Yukarı Civiya Rum köyü, diğeri Aşağı Civiya Türk köyüdür. Biz oradan geliyoruz. Peki köyünüzden niye kaçtınız? Cevap: köye gelen suyu yukarı Civiyalılar kestiler. Ayrıca birkaç Rum genci köyümüze

sorumsuzca ateş açtılar. Hatta 85'lik Mustafa dayının atını alıp kaçtılar. Bunun üzerine grubumuzda bulunan Mustafa dayıya söylediğimin doğru olup olmadığını sordular. Mustafa dayı bunu doğruladı. Bunun arkasından Rum genci köyümüzden kaçmak için bunların sebep olmadığını tekrarlayıp bana başka sebep söyleyin dedi. Ben de köyde bakkaliye olmadığını, çocuklara yiyecek bulmak için Çanakkale (Kandu) Köyü'ne geldiğimizi söyledim. Rum genci o zaman bana ne iş yaptığımı sordu. Ben de öğretmen olduğumu söyledim. Öğretmen kelimesini duyarkenden sanki en büyük düşmanını bulmuş gibi şöyle dedi. Ha teşkilat liderini buldum. "Geç bre köpek karşı tarafa" diyerek beni gruptan ayırdı ve yolun öteki tarafına geçirdi. Silahların nerede olduğunu, onları teslim etmezsem çok kötü şeyler olacağını söyledi. Ben de silahımız olmadığını (silah olduğu halde), olmayan şeyi kendilerine nasıl vereceğimi söyledim. Fakat Rum genci bana inanmadı. Elindeki bren tipi otomatik silahın şarjörünü çıkardı ve bana dolu olduğunu gösterdi. Tekrar silahın üzerine takarak sana son kez soruyorum. Silahların yerini göstermezsem seni vuracağım be köpek dedi. İlk iki soruya silah yok diye cevap verdim. Silahı bana çevirip eli tetiğe gittiği anda Allahın bir mucizesi olacak ki bizden otuz kırk metre ileride bulunan bir Rum "Dur be ne yapıyorsun" diye bağırdı ve aşağıdan gelen Rum yanımıza geldi. Beni niye gruptan ayırdığını sordu. Rum genci de benim teşkilat lideri olduğumu ve beni vuracağını söyledi. Öteki Rum ise buna kendilerinin karar veremeyeceğini ve tüm grubu komutanlarına götürmelerini önerdi. Hepimizi arkası açık van tipi bir araca koyunlar gibi doldurup Erimi Köyüne götürdüler. Orada tarlaların içerisinde bir yere topladılar. Burada gördüğümüz manzara

tüyler ürperticiydi. İki yüz, üç yüz veya daha fazla silahlı Rum çapulcu kamp şeklinde bir yer kurmuşlardı. Yan tarafta ise öldürecekleri Türkler için buldozerlerle açılmış çukurlar vardı. Bizi getiren Rumlar o anda ismini duyduğum Lombro diye bir Teğmene “Bunları Kandı’da bulduk ne yapalım” diye sordu. Lombro ise “Bu civcivleri niye getirdiniz de kesmediniz, ne ise burada temizleriz” dedi ve 15-20 kişilik bir gruba silahlarını doldurmalarını söyledi. İşte tam o sırada önceden Sancaktarlık tarafından verilen gizli görev neticesi dost olduğum ve bilgi sızdırdığım Limasol EOKA Teşkilatı Şefi Yorgi Golya isimli Rum beni gördü ve “Muallim efendi seni de mi yakaladılar” dedi. Merak etme bu köpekler size bir şey yapamaz dedi ve Lombro ile çekişmeye başladı. Bunlara bir şey yapmaya kalkarsan seni köpek gibi vururum dedi. Bu arada etrafımızda bulunan Rumlar ikiye ayrıldı ve Yorgi’nin adamları silahlarını kurdular. Bizim yüzümüzden az kalsın birbirlerini vuracaklardı. Lombro, Yorgi’ye “Sorumluluk sana ait ne istersen yap” dedi. Yorgi de güvendiği beş adam seçti. Onlara bizi hiçbir yere teslim etmemelerini, başımıza bir şey gelirse onları vuracağını söyledi ve bizleri Limasol’da bulunan futbol sahasına götürmelerini emretti. Ayrıca köyün girişinde bulunan kahvehanede durmalarını ve bize kola, sigara almalarını emretti. Oradan ayrılıp Limasol’a doğru yol aldık. Limasol’un girişinde bir barikatta durdurulduk. Bizi sahaya teslim etmesi için emir alan Rum genci barikattaki polis çavuşu ile kısa bir çekişme yaptı ve yolumuza devam ettik, yarım saatlik bir yoldan sonra futbol sahasının kapısına getirildik. Orada birçok silahlı Rum askeri ve bir de subay vardı. Subay arabanın yanına gelip bize Rumca bilip bilmediğimizi sordu. Ben de biliyorum dedim. Bunun üzerine teker

teker arabadan inmemizi, orada bulunan bir polisin bizi teslim alacağını daha sonra da içeriye gireceğimizi söyledi. Yoklanmak için arabadan indiğimiz zaman etrafta bulunan Rum gençleri bize küfürler savuruyordu. Yoklama yapan polisin ceplerimizde bulunan altın veya saat gibi şeyleri aldığını gördüm. Yoklamadan sonra içeriye girdik. Futbol sahası içerisinde sayısını daha sonra öğrendiğim bin yedi Türk vardı. O gün öğleden sonra bir miktar çadır ve battaniye dağıtıldı. Fakat bunlar çok azdı. Yatma yerimiz futbol sahasının zemini idi. Akşamı bize orta boy domatesin dörtte birini 4 zeytin ve normal bir ekmeğin sekizde birini yemek olarak verdiler. Gece 8-9 civarı Hasan Cafer diye bir arkadaş sinir krizi, bunalım geçirdi. Kalkıp nöbetçi Rum genci üzerine yürüyerek elleri havada dağ başını duman almış marşını söylemeye başladı. Rum genci sadece bir defa Rumca olarak ona dur ihtarı yaptı. Fakat kendinde olmayan Hasan Cafer bunu duymadı bile, yürümeye devam ettiği anda Rum genci ateş edip onu vurdu. Rum komutan hemen koşup Rum gencini cezalandırdı. Hasan Cafer'i hastaneye götürmelerini sağladı. Daha sonra bizi kamyonlara yükleyip Limasol'un Rum okullarına götürdüler. Burada yeme ve yatmamız az da olsa biraz düzeldi. Ama bir çoğumuza çeşitli işkenceler yapıldı. Okullarda 2. Barış Harekatı (14 Ağustos) günü bizi öldüreceklerini söylediler ve odalarımızdan öğleye kadar hiç çıkarmadılar. Fakat Türk jetlerinin Limasol'a doğru geldiğini öğrenince serbestçe hareket etmemize izin verdiler. Öğleden sonra iki tane Türk jetinin esir kampı üzerinde uçuş yaptığını gördük. Bu olaydan sonra Rumların Türk esirlere muamelesi daha iyi olmaya başladı. Ama burada birçok

arkadaşıma eziyet edildiğini, dövüldüğünü gördüm. Esir kampında toplam yüz gün kaldım. Yüzüncü gün otobüslere bindirilip Lefkoşa'ya, sınır kapısı Ledra Palas'a getirildik. Orada bizi Barış Gücü aracılığıyla Rum esirlerle değiştirdiler ve Türk Topraklarına, Kuzeye geldik.

Mahmut Gökalp

10/6/1943

Elmalı (Limasol Bölgesi)

ÖZTAN ÖZENERGÜN'ÜN 1963-1968 YILLARI

ARASI ANILARI

1963 yılını hayal meyal hatırlıyorum. Henüz 6 yaşındaydım. Evin bir odasının duvarına açılan küçük bir delikten karşı tarafa ateş eden büyüklerimin yanına gidip o delikten bakmayı istemiştim. Uzun ısrarlardan sonra o delikten karşı tarafı seyrettim. Doğrusu karşıda bir şey göremedim. Rumlara ait Yeroşibu Köyü ve binalarından başka, Köyüm Yolüstü (Koloni) köyü ile Rum köyü Yeroşibu'nun arası 100 metre kadardı. Bizi bir vadi ayırıyordu. Aradan yıllar geçti, silah sesleri kesildi. 10-12 yaşlarındaydım. Vadinin bir tarafında ben ve arkadaşlarım diğer tarafta ise Rum çocukları vardı. Kuş lastikleri ile savaş ediyorduk, sövüşüyorduk. Bize bir oyun gibi geliyordu. Karşı taraftan birine isabet edip yaralamak, korkup kaçmalarını sağlamak, bir üstünlük kurmak istiyorduk. Yıllar yılları kovaladı. Hep bu kin duyguları ile büyüdük. Köyüm Baf-Limasol ana yolu üzerinde yer alır. Küçük bir köydür. Anayol köyü ikiye böler. Evlerin yarısı bir yanda yarısı öbür yanda kalır. Rumlara ait araçlar köyün içerisinden geçer. Adanın herhangi bir yerinde meydana gelen gerginlik köyümüzde hemen hissedilirdi. Yoldan geçen Rumlara ait araçlardan zaman zaman laf atılır, sataşılırdı. Köyümün bu özelliği nedeni ile Türk gençleri zorunlu askerliğini Baf Sancağı'nda yapıyordu. Geriye kalan diğer tüm büyük erkekler de mücahit olarak kayıtlı idi. Onlar da yılda birkaç kez atış talimi yapmak için birkaç günlüğüne Yeşilova Sancağı'na katılırdı. Ayrıca sivil giysilerle her gün ana yol nöbeti vardı. Askeri araçlar, ne

taşıdıkları, nereden nereye (Limasol'a veya Baf'a) seyahat ettikleri yazılırdı. Hala hatırlıyorum, çünkü bu işi babalarımızın yerine biz çocuklar yapıyorduk. Araç plakaları hep (EΦ) ile başlıyordu. Rum Alayı (Etniki Frura)'nı simgeleyen harflerden sonra gelen yerli BAF Rumlarına ait askeri araç numaraları ezberlenmişti. Zaman zaman tespit edilen ve devamlı görülen araç numaralarından Rum birliğinin araç takviyesi yaptığı belli oluyordu. Alışılmadık çoklukta ve bilinmeyen askeri araç seyirleri Rumların Türklere karşı bir hazırlık içine girdiği şeklinde yorumlanır, Gerekli yerlere bilgiler ulaştırılır. Her zaman hazırlıklı olunması için tedbirler alınırdı. Rumlar zamanla öğrenmişlerdi. Yoldan geçerken bazen alay edercesine "ğrapse re Salihi" diye (yaz bre Salih) bağurdıkları oluyordu.

- 1967-1968 YILLARI -

Ada'nın bir başka yerinde Rumlarla Türkler arasında meydana gelen bir ihtilaf köyümüze (Yolüstü) kolaylıkla sıçrayabilirdi. Bir yaz günü köyümüzde düğün vardı. Düğün evi ana yol üzerinde idi. Düğün yeri süslenmişti. Türk bayrağı da asılmıştı. Evimiz 150 metre kadar geride ana yol üzerinde idi. Yol kenarında idim. Limasol'dan Baf istikametine gelen bir araç yavaşladı, dün gibi hatırlıyorum. Durdu. Onu gördüm, bir şey sormak istediğini sandım. Fakat duvarın arka kısmında kaldığım için beni fark etmedi ve yoluna devam etti. Tam düğün evi önünde durdu. Silahını çekti ve düğün evi önündeki kalabalığa rast gele ateş etti. Tabancasındaki tüm mermileri attıktan sonra Rum köyü Yeroşibu istikametine kaçtı. Kalabalığın gerisindeki insanlar şenlik olsun diye ateş açıldığını sanmıştı. Ama ortalık kanlar içinde kaldı. Genç damat düğün yerinde can verdi. üç-beş kişi de yaralandı. Av tüfekleri ile peşine düşüldü ama yetişmek mümkün olmadı. Sonradan öğrendik. Mağusa'nın bir köyündenmiş. Türklerle bir kavgası olmuş, silahını yanına almış ve Türklerden intikam almak için yola çıkmış, köyümüzden geçerken Türk Bayrağını görmüş ve planını uygulamış. Meğer düğün yerine varmadan yolda durması sandığım gibi bir şey sormak istemesi değildi. Silahını hazır etmişti. O günden sonra ana yol üzerinde durmamaya çalışırdım. Karşıdan karşıya geçerken hızla uzaklaşırdım. Günlerce Baf Camii hoparlöründen Rumlara çağrı

yapıldı. Rumun cezalandırılması istendi, karşılık verileceği bildirildi.
Ama hiçbir şey olmadı. Birçok olay gibi bu olay da hatıralarda kaldı.

Öztañ Özeñergün

16/3/57

Girne

YILDIZ GÖVSA'NIN 1974 YILI ANILARI

Aradan yıllar geçti. Çocukluk yıllarım geride kaldı. On yedi yaşında idim. Lise ikinci sınıf bitmiş ve yaz tatili gelmişti. 1974 yazıydı. Boş zamanlarımı değerlendirmek için tatil zamanlarında çalışıyordum. O eski karışıklıklar gergin günler geride kalmıştı. Rumlarla birlikte çalışıyorduk. Kadınlar üzüm kesiyor, erkekler de kasaları kamyonu yükleyip paketleme yerine gönderiyordu. Kasaların yarısını kamyonu yüklemiştik. Birden çığlıklar, ağlamalar başladı. Radyodan Makarios'un Sarayının bombalandığı, öldürüldüğü haberi gelmişti. Kısa sürede tüm Rumlar dağıldı. Evlerinin yolunu tuttu. Biz Türkler de toplanıp evlerimize döndük. 15 Temmuz 1974 günüydü. Ne oldu, ne olacak diye beklemeye başladık. Bir yandan Rum radyo ve televizyonunun verdiği haberleri izliyor, bir yandan da Bayrak Radyosu'nu takip ediyorduk. Olaylar Rumlar arasında patlak vermişti. Ama Türklere sıçraması an meselesi idi. Grivas yanlıları Makarios'a karşı darbe yapmış ve Nikos Sampson'u Cumhurbaşkanı ilan etmişti. Grivas yanlılarının uzun konvoylar halinde oluşturduğu askeri araç konvoyları bir gece büyük bir gürültü ile köyümüzü sarstı. Ertesi gün kalktığımızda yollar boş kovanlarla hatta dolu mermilerle dolu idi. Evimizin duvarında pencere kenarında bir mermi deliği vardı. Baf kasabası Makarios'un doğum yeri imiş ve burada Makarioscular çoğunlukta idi. Onlara bu çıkarma ile gözdağı vermek istemişlerdi. Birkaç gün sonra Makarios Baf Radyosundan halka seslenerek ölmediğini duyuruyordu. Rumlar daha da kudurmuştu. Rum askerleri geceleri araçlarla köyümüze gelir. Efelenir, kabadayılık gösterirdi.

Karşılık vermemizi, olay çıkarmalarını istiyorlardı. Olay çıkmaması için herkes evine kapanırdı. Bunu yapanlar Grivas yanlısı birkaç çapulcu imiş. Karşılık görmedikleri halde bu olayı birkaç kez tekrarlamışlardı. Ağıllardan hayvan alıp gitmeye başlamışlardır. Babam dayanamadı. Kimseye söylemeden evden çıktı onlarla konuştu. Vazgeçmelerini, gitmelerini rica etti. Ancak yine de bildiklerini yaptılar. Birkaç hayvan alarak gittiler. Allahtan babama bir şey yapmamışlardı.

Az da olsa bizimle iyi geçinen Rumlar da vardı. Olay onlara anlatıldı. Aracın numarasının alınmasını söylediler. Ama bu mümkün olmadı. Çünkü aracın numarası sökülerek geliniyordu. Sonunda bir formül bulunmuştu. Taze bir ağaç dalı aracın üzerine iliştirilmişti. Böylece bunu yapanlar tespit edildi ve bu olay da engellenmiş oldu.

20 Temmuz sabahı büyük bir sevinçle uyandık. Ada'nın dört bir yanından Türk birliklerinin Ada'ya barış getirmek için çıkarma yaptığı haberi Bayrak Radyosu'ndan veriliyordu. Herkes sokağa çıkmıştı. Saatlerce denizden, gökyüzünden gelecek Türk birliklerini görmek için bekliyordu. Daha iyi görebilmek için evin damına çıkmıştım. Baf limanı açıklarına bir torpido gelmişti. Roket atışına başlamıştı. Atılan roketler hem Türk tarafına hem Rum tarafına düşüyordu. Onu çıkarma yapan Türk gemisi sanmıştık. Gazi Baf'ın Sesi Türk Radyosu da ona kılavuzluk yapmak istemişti. Atılan roketlerin nereye düştüğünü, Türk tarafına isabet ettiğini, hedefini ne tarafa kaydırması gerektiğini devamlı anons ediyordu. Radyo sinyalinin almış olacaklar ki yapılan tarifi aksine roketler yağmaya başladı. Kısa sürede radyo istasyonu isabet alarak sustu.

Birkaç gün sonra Kasabadan bir kadın geldi. Heyecanlı heyecanlı anlatıyordu. Kimsede moral kalmamıştı. “Gözümle gördüm” diyordu. Rumlar bütün Türkleri sahaya topladı. Herkesi öldürüp çukurlara gömmeye başladılar. Kim olduğunu bilmediğim o kadın kendisinin gizlice kaçıp kurtulduğunu saatlerce yürüdükten sonra buraya vardığını söylüyordu. Kaskatı olmuşuk. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Orada hemen hemen herkesin akrabaları dostları vardı. Oğlu askerde kasabada olanlar vardı. Salih dayı onlardan biri idi. Haberi ona da yetiştirdiler. Ana yolda, bir kasaba istikametine, bir Limasol istikametine yürümeye başladı. Ağzını bıçak açmıyordu. Bir ara gözden kayboldu. Yorgunluktan ve sinirden bir yere yığılıp kaldığını sandık. Onu aradık ama bulamadık. Birkaç saat sonra ortaya çıktı, morali iyi idi, konuşuyordu. Benim bisikletle ancak bir saatte gidip dönebileceğim yolu, bir-bir buçuk saat içerisinde yürüyerek gidip gelmiş hem de arka taraflardan gizlice dolanmış oradaki durumu öğrenmişti. Kadının anlattıkları meğer yalandı. Sadece erkekler sahaya toplanmıştı. Fakat kadının diğer anlattıkları yalandı. Sadece olabilecekleri kendi açısından mübalağa edilerek anlatmıştı. Salih dayı herkesin yüreğine serin bir su serpti. Ama yine de herkes endişeliydi. Birkaç gün sonra sahaya toplanan Türk erkekleri esir alınarak Yeroşibu köyündeki Rum askeri kampına götürüldü.

Yıldız Gövsa

18/4/1957

Girne

**SEVİM NEYDİK'İN 1974 YILI TEMMUZ'UNDA
MUTLU BARIŞ HAREKATI SIRASINDA GÜNEYDE
YAŞADIKLARI**

Rumlar kuzeyde Türk askeri karşısında bozguna uğramış akın akın güneye kaçıyordu. Durum çok gergindi. Köyümüz Yolüstü (Koloni) çok küçük olduğu için ayrıca bulunduğu yer itibarı ile güvenli değildi. Bu yüzden bazı aileler gibi ben de ailemi arabama alıp büyük Türk köyü olan ve Rumların giremediği Yeşilova Köyüne kaçtık. Ama orası umulduğu gibi güvenli olmadı. Meğer Rumlar oraya giremediği için onlara kin besliyorlardı. Kalabalık Rum askerleri ağır silahlarla Yeşilova Köyüne saldırdı. Çoluk çocuk gözetmeden tüm evler ağır silahlarla tarandı. Bombalar atıldı. Birçok Türk öldü. Köy düşmüştü. Bulduğumuz ev silahlı Rum askerleri tarafından sarıldı. Cephanemiz kalmamıştı. Teslim olmak zorunda kaldık.

Elime bir megafon verdiler. Herkesin teslim olmasını, kimseye bir şey yapılmayacağını söylememi istediler. Sokak sokak Rum askerleri ile dolaşarak mikrofondan bağırmaya başladım. Teslim olun, teslim olun kimseye bir şey yapılmayacak diye bağıırıyordum. Dar bir sokağa girdiğimizde askerler bir ses duydu. Evin avlusuna girip bakmaya, aramaya başladı. Korkudan bir an ne yapacağıma karar veremedim. Biraz geciktiler. Hemen kendimi toparladım. Megafonu ses çıkarmadan yavaşça yere koydum. Bir başka evin avlusundan geçerek hızla koşmaya, uzaklaşmaya başladım, soluk soluğa kalmıştım. Bir an bir köşeye saklandım. Ayak sesleri ve bağrıışmalar duyuyordum. Peşime düşmüşlerdir. Sağda solda beni arıyorlardı. Evlerin sonuna yaklaştım.

Kaçabileceğim, gizlenebileceğim bir yer yoktu. Açık araziye varmışım. Arazi hafif meyilli idi. Su evleği içerisinde eğilerek birkaç yüz metre uzaklaştım. Daha fazla gidemezdim. Muhakkak görülecektim, tarlanın birinde gözüme toprak yığını çarptı. Yere yattım ve sürünerek oraya vardım. Arkasına gizlenmek için. Fakat oraya vardığımda toprak değil fişki olduğunu, yani hayvan gübresi olduğunu gördüm. Rum askerlerinin beni göremeyeceği şekilde arkaya dolanıp saklandım. Benim bu tarafa geldiğimi görmüş olacaklar ki buraya kadar geldiler. İki kişiydiler. Birisi Rumca dönelim, bu tarafta yok, başka tarafa kaçtı, dediyse de diğeri hala daha geliyordu. Sürünerek kuru otları topladım, gübreyi ellerimle açtım, içine yattım. Acele ile ellerim ve başım dışarıda kalacak şekilde gübre ile örtündüm. Aceleyle topladığım kuru otları da ellerime alarak başımı örttüm. Dışarıyı seyredebiliyordum. Rum askeri elinde silahı ile geldi, gübre yığınının etrafını dolaştı. Sonra tepesine çıktı ve uzakları bir kolağan etti. Çok sinirlenmişti. Sövüp saymaya başladı ve geriye döndü. Bir an ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum, ya beni fark ederse, başka çarem yoktu. Silahına davranmadan fırlayıp ona engel olacak, onunla boğuşacaktım. Beni sağ bırakacağına ihtimal vermemiştim. Neyse ki beni fark etmeden geri döndüler. Yine de saatlerce orada kaldım, karanlık olmasını bekledim. Başka türlü oradan görünmeden kaçmam imkansızdı. Karanlık olunca Yeşilova Köyü'ne bir sessizlik çöktü. Köye gidemedim. Uzaklaşıp saklandım, geceyi ovada geçirdim. Temmuz ayının sıcak yaz gecesi idi. Çok yorgun ve bitkin bir haldeydim. Yine de gözüme uyku girmiyordu. Tarlanın içerisine sırt üstü uzandım. Gök yüzünde yıldızlar parlıyordu, eşim, çocuklarım acaba ne haldeydi. Kara kara düşüncelere daldım,

öyle bir dalmışım ki sabahleyin güneş altında kan ter içerisinde uyandım. Boğazım kurumuştı. Etrafta su yoktu, biraz uzakta bağlar bahçeler vardı. Oraya vardım, üç dört günümü orada geçirdim. Bağlar arasında saklanmak çok daha kolaydı. Beni kimsenin bulmasına imkan yoktu. Ancak daha fazla burada kalamazdım. Bir gün bir gece daha bahçelerden köyüme doğru yürüdüm, saklandım, köyüme yani Yolüstü Köyüne vardığım zaman evime gitmedim. Gece olmasını bekledim ve kimseye görünmeden eve vardım. Ailem de Yeşilova Köyünü terk etmiş eve gelmişlerdi. Onları sağ salım görünce rahatladım. Onlar da çok sevindiler. Benden hiç haber almadıkları için merak içindeydiler. Birkaç saat hasret giderdik. Rum askerleri kim olduğumu öğrendikleri için her gün, hatta her köye gelişlerinde beni arıyorlardı. Bu nedenle evde kalamazdım. Köyün civarında bulunan bahçelerde kalıyordum. Bazı geceler beş-on dakika eve uğrar tekrar çıkıyordum. Bir aya yakın bir zaman gece-gündüz bahçelerde yaşadım. Rumlar beni aramaktan vazgeçmişti. Zaten tüm köylüler de benden haberdar olmuştu. Evime döndüm.

(Şu an Alsancak'ta oturuyorum. Adım Sevim Muharrem, şimdiki ismim Sevim Neydik)

Sevim Neydik

21/5/1935

Alsancak

KAMURAN EBEOĞLU'NUN 20-22 TEMMUZ 1974 TARİHLERİ ARASI ANILARI

Rumların baskısı iyice artmıştı. Türk jetleri büyük bir gürültü ile yeri göğü inletti. Türk köyü olduğunu, Türk olduğumuzu göstermek için Türk Bayrağını asmaya çalıştım. Ama büyüklerim koşarak hemen müdahale etti ve bayrağı sakladım. Savaş zamanı bayrağa itibar edilmezmiş. Aksine yanıltmak için karşı taraf yani Rumlar da bu yola başvurabilirmiş. O anda öğrendim. Köyde birkaç dam üzerine siyah beyaz bezler serilmişti. Bizim bölgenin işaret parolası bu imiş. Rumlar Türk uçaklarına makineli tüfeklerle devamlı ateş ediyordu. Türk uçakları ateş edilen yeri tespit ediyor. Dalış yapıyor ve hedefleri bir bir imha ediyordu. Köyümüzü Yeroşibu Köyü'nden bir dere ayırıyordu. Damlarda bulunan bez işaretler iyi iş yapmıştı. Uçaklar köy üzerinden dalıyor yükseliyordu. Ancak bir tek mermi bizim olduğumuz tarafa düşmedi. Dışarıda büyük bir sevinçle bir tatbikatı izler gibi uçakları izliyorduk, yanımda birkaç kişi vardı. Köyün üst başında altı uçurum olan yüksek bir yerde idik. Çok yüksek bir yerdik. Bir ara uçağın biri başımızdan öyle bir dalış yaptı ki korkudan dona kaldık. Yanımda Naim dayı (Naim Niyazi, şimdi Mağusa-Maraş'ta oturuyor) vardı. Bir anda kayboldu. Köyün Mücahit Komutanı idi. Onu aradık, o çok yüksek dediğim yerden, neredeyse 10 metreden aşağıya atlamış, hiç sesi çıkmamıştı. Biraz ilerden indik. Yerde oturuyordu. Onu kaldırdık. Hiçbir şey olmamıştı. Üzerinde bir çizik bile yoktu, sapsarı kesilmişti ve hiç konuşmuyordu. İki kişi koluna girdik ve onu evine getirdik. Bir

hafta evden dışarıya çıkmadı. Konuşamıyor, yürüyemiyormuş, bir hafta sonra kendine gelmiş, düzelmişti.

22 Temmuz 1974 akşamı ateşkes ilan edilmişti. Ortalık sakindi. Fakat ne olacaktı. Herkeste gergin bir bekleyiş vardı. Türk esirleri Yeroşibu kampında tutuluyordu. Onlardan haber alınmaya başlanmıştı. Fakat bu sakinlik fazla uzun sürmedi. Üç hafta sonra 14 Ağustos günü ateşkes bozulmuş, 2. Barış Harekatı başlamıştı. Rumlar dehşete kapılmıştı. Yine eskisi gibi köyümüzü ziyarete geliyor, gözdağı veriyorlardı. Gündüzün kahvehanede oturuyorduk. Rum askeri aracı gelmişti. Gündüz olduğu için bir şey yapmamışlardı. Ellerinde tomsonlar vardı. Teslim olan Baf mücahitlerinden aldıkları silahlardı. Kasıla kasıla onları reklam ediyorlardı. Fazla oturmadılar. Birer kahve içtiler ve ayrıldılar. 16 Ağustos günü, saat 16.00'da ateşkes ilan edilecekti. Saat 15.45'te gökyüzü büyük bir uğultu ile sarsıldı. Türk jetleri Ada'dan ayrılmadan üzerimizden bir tur attı. Türk esirlerinin bulunduğu Yeroşibu Rum askeri kampına dalış yaptı, kamptan makineli tüfeklerle uçaklara ateş edilmeye başlandı. Türk esirlerinin bulunduğu bina bombalansın diye uçaklara ateş edilmişti. Uçaklar kampın çevresini cehenneme çevirmişti. Bir anda Türk esirlerinin bombalandığını sandık. Her taraf yanıyordu. Dumanlar gökyüzünü kaplamıştı. Saat tam 16.00'yı gösterirken ateşkes olmuştu. Uçaklar kaybolup gitti. Birkaç saat sonra haber gelmişti. Türk esirleri hayatta idi. Bulundukları binalar bombalanmamıştı. Ama binanın etrafındaki bütün askeri araçlar bombalanmış, yakılmıştı. Demek ki Türk esirlerinden haberleri vardı. Rahatlamıştık. Kısa bir süre sonra Türk esirleri Lefkoşa'ya getirilmiş ve

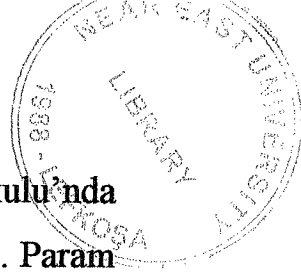
Rum esirlerle karşılıklı değiştirilmişti. Biraz rahatlamıştık, ama yine de geleceğimiz güvenli değildi.

1974, I. ve II. Barış Harekatı'ndan sonra durum şekillenmeye başladı. Ada'nın kuzeyi bizim, gúneyi ise Rumların kontrolünde idi. Herkesin yaptığı gibi ben de kuzeye geğmenin planlarını yapmaya başladım. Herkes gizli yollarla kuzeye geğmeye çalışıyordu. Kimisi dağlarda Rumlar tarafından yakalandı, dövölerek geri getirildi. Kimisi öldürölldü. Kimisi büyük paralar vererek Rumlar tarafından arabalara saklanarak kuzeye geğiriliyordu. Ama bu yol da fazla güvenli değildi. Bu yolla gidip de kuzeye geğemeyenler de çok oldu. Bu nedenle ben yola çıkmadım. Bir müddet daha beklemeyi uygun buldum. Köyünü, evini terk edip göç eden Türklerin büyük çoğunluğu Ağrotur İngiliz Üslerine sığınmıştı. 1974 Ağustos'unda bir haber yayıldı. İngiliz Üslerinde bulunan göçmenler Türkiye'ye getirilecekti. Herkes İngiliz Üslerine kaçıp sığınmak istiyordu. Fakat normal yollarla oraya gitmek biraz zordu. Yollara barikatlar kurulmuştu. Yolcu taşıyan araçlarda Rum askerleri tarafından kimlik kontrolü yaptırılıyordu. Sivil araçlarla gitmeye çalışanlar oldu. Ancak şüphe edilen araçlar da aranıyordu. Sonunda bir yolunu bulmuştuk. Eniřtem Rum hükümetinde sondaj teknisyeni olarak çalışıyordu. Jeoloji Dairesi'ne ait Landrover Jeep devamlı onda duruyordu, üzerinde de Jeoloji Dairesi'ni simgeleyen Rumca yazılar vardı. Tulumunu giydi. Benimle birlikte üç kişi daha yola çıktık. Belli olmasın diye eski iş kıyafetleri giymiştik. Büyük bir heyecanla yola çıktık. Birkaç yerde Rum barikatlarında yavaşladık. Rum askerleri Rum hükümetine ait aracı fark edince bize geç işareti verdi. Hiçbir barikatta durdurulmadan İngiliz Üslerine vardık. Eniřtem

bizi bıraktı ve geri döndü. Annem, babam, kız kardeşlerim köyde idi. Onun annesi, babası ailesi de köyde idi. Bu nedenle ailenin başında bulunması gerekiyordu. Üslerin halini görünce içimden acaba buraya gelmekle doğru mu yaptık diye düşündüm. Hiç tahmin ettiğim gibi değildi. Büyük bir tarla içerisine binlerce çadır kurulmuştu. Çadırların çoğu bir veya iki kişilik küçük çadırlardı. Herkes yaşam mücadelesi veriyordu. İlk iş olarak kendimize birer çadır temin etmek olduk. Sağa sola koşuştuk ve kendimize tek kişilik birer çadır temin ettik. Akşam olmuş acıkmıştık. Nerede yemek yiyeceğimizi sorduk. Uzun bir insan kuyruğu gösterdiler. Oraya vardık, herkesin yaptığı gibi elimize birer yemek tası aldık ve kuyruğa girdik. Boşuna beklemiştik. Bize sıra gelene kadar yemek kalmamıştı. Elimize birkaç bisküvi verdiler. Taslarımızı yanımıza aldık ve çadırlarımıza döndük. Herkes yemek tasını yanına alıyor, yemeğini yeyince yıkıyor ve çadırında tutuyordu. Yemek saati gelince alıp sıraya giriyordu. Sabahleyin kahvaltı saatini öğrendik. Aç kalmamak için erken kalkıp kuyruğun ön sıralarına girmeye karar verdik ve erkence çadırlarımıza girip yattık. Bazı büyük çadırlarda ışıklar vardı. Sesler geliyordu. Uyumaya çalıştık, fakat kolay kolay gözümüze uyku girmiyordu. Ağustos ayı olmasına rağmen gece yarısından sonra hava bayağı serinlemişti, üşümüştük. Yanımızda getirdiğimiz el çantaları içerisine koyduğumuz en kalın giysileri giydik ve tek kişilik çadırlarımıza iki büklüm şeklinde uzandık. Sabahın ilk ışıkları ile birlikte uyandık. Her tarafımız toz toprak içerisindeydi. Elimizi-yüzümüzü yıkamak için su aradık. Orada da kuyruk vardı. Gidip kuyruğa girdik. Çamurlara battık. Elimizi yüzümüzü yıkamadan oradan çıktık. Kahvaltıyı yetişmeliydik. Yoksa yine aç kalacaktık.

Kahvaltıda ay-bisküvi vardı. Yine elimize birkaç bisküvi verdiler. Bardağımız olmadığı için çay alamadık. Çaresiz geri döndük. Taslarımızı adırımıza koyduk ve diğ er çadırların arasında gezmeye başladık. Birçok tanıdığ a rastladık. Konuştuk, dertleştik. Bize yardımcı oldular, eksikliklerimizi tamamladık. Onlar uzun müddet orada kaldıkları için her şeyleri vardı. Stoklanmış yiyecekleri dahi vardı. Aç kaldığımızı öğrenince bize de ikram ettiler. Yiyecek satan kantin, çay-kahve yapan barakadan yapılmış kahvehane vardı. Oraları öğrendik. Yanımızda bize uzun müddet yetecek kadar para getirdiğimiz için artık aç kalmıyorduk. Battaniye temin ettiğimiz için ertesı gece üşümeden uyuyabildik. Üçüncü gün olmuştu. Artık beklenen haber geldi. Türkiye'ye götürülecektik. İngiliz askerleri geldi. Hepimizin toplanmasını istediler. Elllerinde kağıtlar vardı. Yine kuyruğ a girdik. Herkes go, go diyordu. Herkesin eline bir belge veriliyor ve imzası alınıyordu. Türkiye'ye gitmek isteyenlere "go" belgesi veriliyordu. Elimize birer belge aldık. Sevincimizden o gecenin nasıl geçtiğini hissetmedik bile. Ne yemek aradık ne de içmek. Ertesi gün herkes kovalara su doldurmuş çadırının yanında bir taşın üzerine ya tamamen çıplak ya da üzerindeki şortla oturmuş yemek tası ile kovadaki suyu başına döküyor, sabunlanıyordu. Bizim de yıkanmamız gerekiyordu. Dördüncü gün olmuştu. Elimizi yüzümüzü doğru dürüst yıkamamıştık. Kokmuştuk. Bir kova bulduk ve dört arkadaş sıra ile birbirimize su dökerek yıkandık. Bizi uçak alanına taşıyacak otobüsler gelmişti. Hemen giyinip hazırlandık, bir el çantasından başka eşyamız olmadığı için otobüslerin yanına geldik ve beklemeye başladık. Birkaç saat sonra bizi otobüslere doldurdular. Uçak alanına geldik. Gruplar halinde

uçaklara doldurulduk. İlk kez uçağa biniyordum. Çok heyecanlanmıştım. Adana'ya indik, okullar tatil olduğu için okullara, yurtlara yerleştirildik. İlk hafta Sapmaz Öğrenci Yurdu'nda kaldım. Biraz bakımsız bir yerdi. Fakat şehrin içinde olduğu için hiçbir ihtiyacımız yoktu. Tüm günümüzü dışarıda gezerek geçiriyor, yatacak vakti koğuşumuza geliyorduk. Yanımızda getirdiğimiz paralarla her ihtiyacımızı karşılıyorduk. Her şey çok ucuz, Kıbrıs paraları çok değerliydi. Kıbrıs'tan gelen göçmen kabilelerinden olduğumuzu öğrenen çoğu esnaf ise bizden para almıyordu. Bir hafta sonra daha bakımlı bir yere Hürriyet Ortaokulu'na aktarıldık. Orada çok kalabalıktık, üç haftamız da orada geçti, 1974 yılı Eylül sonlarına doğru vatanımıza, Kıbrıs'ın kuzeyine dönüyorduk. Otobüslere bindik ve Mersin'e geldik. Samsun feribotuna bindirildik. Çok büyük, güzel bir feribot idi, feribota da ilk kez biniyordum. Akşam üstü feribot Kıbrıs'a hareket etti. Birkaç saat gemide gezdik, eğlendik, fakat yolculuğumuz uçaktaki gibi kolay olmadı. Gece yarısına doğru o kocaman gemi açık denizde yalpalamaya başladı. Herkes yerlere uzanmış, kusuyordu. Ben de bir köşeye sinmiştim. Midem ağzıma gelmiş ama dayanmış, kusmamıştım. Benden başka herkes kusuyordu. Geminin her yalpalamasında bardak sesleri geliyordu. Bardaki tüm bardaklar kırılmıştı. Ertesi sabah Mağusa'ya vardık. Herkes güverteye dolmuştu. Birkaç saat içinde bizi limanda bekleyen otobüslerle yola koyulduk. Lefkoşa'ya getirildik ve Atatürk İlkokulu'na yerleştirildik. Ailesi kuzeyde bulunup, yerleşenler, aynı gün veya ertesi gün ayrılıp ailesinin yanına gitti. Benim ailem henüz güneyde olduğu için orada kaldım. Ailemden uzun zaman haber almamıştım. Yalnız güneyden kısa zaman

önce gelen tanıdıklardan iyi olduklarını öğrendim. Atatürk İlkokulu'nda sabah-öğle-akşam yemeğimizi yiyorduk. Ama bu yeterli değildi. Param kalmamıştı. Daha önce buraya yerleşenler bir iş bulup çalışmaya başladı. Onların yardımı ile ben de işe başladım. Haspolat Sanayi Bölgesinde dört-beş tane tuğla fabrikası vardı. Dağ gibi tuğla stokları vardı. Kamyonlar geliyor, fabrikada bulunan işçiler kamyonu yüklüyor ve benim bulduğum çıkış yerinde kurulan barikatta bir başka şahısla birlikte kamyonu yüklenen tuğlaları sayarak şoföre imzalattıyor ve fişini kesip gönderiyorduk. Bir ay çalıştıktan sonra ilk maaşımı aldım. Bu bir ay içerisinde birlikte çalıştığım arkadaşlarımdan borçlanarak idare ettim. Ne kadar para aldığımı hatırlamıyorum. İlk iş olarak borçlarımı ödedim. Kaldığım koğuşa her gün değişik insanlar yerleşiyor, birkaç gün sonra ayrılıyordu. Birlikte çalıştığım arkadaşlar başka odalarda kalıyordu. Gece yatarken cüzdanımı çalınmasın diye yastığımın altına koydum. Sabahleyin kalktığımda yerinde yoktu. Tüm param içerisinde idi. Kara kara düşünmeye başladım, yine başa dönmüştüm. Bir ay çalıştım, yine beş parasızdım. Pencereye yaslandım, birden gözüme aşağıda, yerde bulunan cüzdanım ilişti, koşarak merdivenlerden indim. Arkaya dolaştım ve yerde duran cüzdanımı açtım, içerisinde sadece kimlik kartım vardı, paradan eser yoktu.

Kamuran Ebeoğlu

2/4/1959

Girne

İNDEKS	Sayfa
Adana	24
Ağrotur	1,21
Aşağı Alsandık (civiya)	2,4
Baf	9,10,11,13,20
Çanakkale	2,3,5
Erimi	5
Haspolat	25
Kıbrıs	24
Lefkoşa	2,8,20,24
Limasol	1,2,6,7,9,10,11,15
Mağusa	11,24
Mersin	24
Piskobu (yalova)	1
Türkiye	23
Yeroşibu	9,11,15,19,20
Yolüstü (Koloni)	9,11,16,18

Şahıs Adları	Sayfa
Ahmet	3
Feride	3
Hasan Cafer	7
Mustafa Dayı	5
Özel	3
Salih Dayı	15